

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/116/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712010438
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Deák
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6712010438.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici na verejnom zasadnutí konanom dňa 5. novembra 2013 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Deáka a sudcov JUDr. Petra Chovanka a JUDr. Juraja Babjaka o odvolaní obžalovaného Q. K. a poškodeného Q. H. proti rozsudku Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 3T 100/2012 zo dňa 29. apríla 2013 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaného Q. K. a poškodeného Q. H. z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný Q. K. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe že:

dňa 12.08.2011 v čase okolo 22.00 hod. na ulici pred domom č. XXX v obci M., okres F. fyzicky napadol Q. H., nar. XX.XX.XXXX z dôvodu, že tento mal sledovať nákladné vozidlo LIAZ ev. č. D.-XXX-P., ktoré sa pohybovalo od areálu Eurovia Vígľaš v sprievode osobného motorového vozidla červeno-bielej farby do obce Vígľaš, z ktorého vystúpil Q. K., pristúpil k motorovému vozidlu Q. H., otvoril dvere a tohto udrel päťou do tváre pod pravým okom a snažil sa Q. H. vytiahnuť z vozidla, čo sa mu však nepodarilo, pretože mal zapnutý bezpečnostný pás a Q. H. sa podarilo ujsť do miesta trvalého bydliska, kde sa opäť stretol s Q. K., ktorý vytiahol z motorového vozidla Q. H. za tričko, v dôsledku čoho tento spadol na zem, kde do neho kopal a to do oblasti hrudníka a chrbta, čím spôsobil Q. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XXX zranenia a to pomliaždenie hlavy čelovej krajiny a nosa, pomliaždenie hrudníka vpravo a obojstranné odreniny kolien, ktoré zranenia si vyžiadali práceneschopnosť spojenú s dobou liečenia v trvaní od 12.08.2011 do 29.08.2011, t.j. 17 dní.

Bol za to odsúdený podľa § 156 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní dvanásť mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. podmiennečne odložený na skúšobnú dobu osemnásť mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. Bratislava škodu vo výške 181,14 Eur.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bol poškodený Q. H. s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolania obžalovaný Q. K. a poškodený Q. H..

Obžalovaný prostredníctvom obhajcu v písomne zdôvodnenom odvolaní uviedol, že v prípravnom konaní i pred súdom tvrdil, že je nevinný. V čase spáchania skutku nebol na mieste činu. Bol doma s priateľkou, jej rodičmi a známym Q. B.. Uviedol ďalej, že poškodený a jeho manželka sú konfliktné typy,

ktoré sledujú spoluobčanov a oznamujú spáchanie trestnej činnosti, čo sa však nikdy nepotvrdilo. Pokiaľ poškodený tvrdil, že sledoval suseda B. Q., ktorý riadil nákladné motorové vozidlo, ide len o výmysel poškodeného. Poškodený bezprostredne po spáchaní trestného činu označil za páchatela V. K. a to i na fotografiách, ktoré mu predkladala polícia. Po mesiaci polícia poškodenému oznámila, že nemohlo ísť o V. K., pretože ten bol preukázateľne v zahraničí. Obžalovaný poukázal tiež na to, že okrem výpovede poškodeného manželky nebol k dispozícii iný dôkaz, ktorý by ho usvedčoval. Podľa jeho názoru stoja proti sebe dve protichodné tvrdenia a iný priamy dôkaz neexistuje a neexistujú ani nepriame dôkazy. Podľa názoru obžalovaného prvostupňový súd rozsiahle opisuje skutok a len jednou vetou uvádza, prečo neuveril obžalovanému a ďalším svedkom, ktorí vypovedali v jeho prospech. Súd v tejto súvislosti nevysvetlil, prečo neuveril V. K. a Q. B.. Podľa neho o jeho vine sú od počiatku závažné pochybnosti a okresný súd mal vychádzať z princípu v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Navrhol, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a on spod obžaloby oslobodený.

Poškodený Q. H. v zdôvodnení odvolania uviedol, že postup konajúceho sudcu na okresnom súde považuje za jednostranný, keď prikladal väčšiu váhu k výpovediam svedkov na strane obžalovaného. Mal tiež pocit, že polícia umelo zdržiavala príchod na miesto činu. Podľa jeho názoru riadne vyčíslil škodu, súd ho však nesprávne odkázal na občianske súdne konanie. Svoj nárok pritom považuje za opodstatnený a doložený a súd ho mal akceptovať, keď nárok na náhradu škodu zdravotnej poisťovni priznal a zaviazal obžalovaného k náhrade. K takej povinnosti mal zaviazat' obžalovaného aj vo vzťahu k nemu, ako poškodenému. Navrhol preto rozsudok zrušiť, resp. zmeniť.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie a tiež konanie, ktoré im predchádzalo a dospeli k záveru, že odvolanie obžalovaného a poškodeného sú nedôvodné. Z preskúmaného spisu pre krajský súd vyplynulo, že okresný súd vykonal dostatočné dokazovanie, následne dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a dospel k správnym skutkovým záverom a následne i k správnym záverom právnym.

Obžalovaný v prípravnom konaní využil svoje právo a nevypovedal. Na hlavnom pojednávaní tvrdil, že na mieste činu sa nemohol nachádzať, lebo bol v Hriňovej pri svojej priateľke. Túto obhajobu obžalovaného potvrdila aj jeho priateľka V. K. a svedok Q. B.. V prospech obžalovaného vypovedal aj svedok B. Q., ktorý síce potvrdil, že v predmetný deň jazdil svojim nákladným motorovým vozidlom, na ktorom bol naložený štrk, pretože chcel vyskúšať účinnosť bŕzd. V oblasti, kde sa začínajú rodinné domy v obci M. ho mal poškodený zastaviť, mal na neho kričať, on však z auta nevystúpil.

Obžalovaného zo spáchania predmetného skutku usvedčoval poškodený Q. H. a jeho manželka. Poškodený H. opakovane popísal, ako videl smerom do kameňolomu ísť osobné motorové vozidlo a nákladné motorové vozidlo, ktoré patrilo jeho susedovi Q.. On potom išiel na svojom osobnom motorovom vozidle ku kameňolomu, kde počul nasýpať štrk, manželka zavolała na políciu, že sa štrk kradne. On čakal, kým nevyjde nákladné motorové vozidlo z kameňolomu, potom jazdil pred ním a keď sa mu na križovatke vystúpil na okraj cesty, zastalo pri ňom osobné motorové vozidlo jazdiace za nákladným, vystúpil z neho obžalovaný a udrel ho do tváre. Následne ho obžalovaný zablokoval aj pri rodinných domoch, kde ho zhodil na zem, kopal ho a odsotil aj jeho manželku, ktorá sa mu snažila pomôcť. Následne mu obžalovaný rozbil na aute jeden reflektor a poškodil mu tiež spätné zrkadlo. Poškodený, ako ďalej uvádzal následne vyhľadal lekárske ošetrovanie a hneď po ňom podal trestné oznámenie.

Z uvedeného vyplýva, že proti sebe stoja dve skupiny dôkazov, ktoré sa vzájomne vylučujú. Na jednej strane je tvrdenie obžalovaného, že na mieste, kde došlo k napadnutiu poškodeného vôbec nebol a na druhej strane tvrdenie poškodeného, že to bol práve obžalovaný, ktorý ho napadol najprv údermi a potom opakovaným kopaním. Rovnako vypovedala aj manželka poškodeného S. H.. Aj krajský súd potom musel vyhodnotiť tieto protichodné tvrdenia a musel vychádzať aj z ďalších dôkazov, ktoré posilňovali tvrdenie jednej alebo druhej strany.

Ani krajský súd neuveril tvrdeniu obžalovaného, že sa na inkriminovanom mieste nenachádzal. V prípravnom konaní, keď bol vypočutý ako obvinený totiž využil svoje právo a nevypovedal a až s odstupom bezmála dvoch rokov na hlavnom pojednávaní sa bránil tým, že bol u svojej priateľky. Na hlavnom pojednávaní s uvedeným časovým odstupom vypovedali aj svedkovia K. a B.. Odvolací súd

tieto výpovede tiež vyhodnotil ako nehodnoverné so snahou pomôcť obžalovanému, keď s takým veľkým časovým odstupom jednoznačne tvrdili, že sa obžalovaný v daný večer nachádzal v ich spoločnosti.

Svedok B. Q. mal dôvod neuvádzať pravdu, lebo sa mal podieľať na odcudzení štrku a je logické, že vypovedal tak, aby na neho nepadlo podozrenie. Na druhej strane svedkovia Q. H. a S. H. nemali dôvod klamať, keď je nespochybniteľné, že poškodený bol zranený, bol zaznamenaný hovor na políciu, ktorým S. H. oznámila spáchanie trestnej činnosti a poškodený hneď po ošetrení podal aj trestné oznámenie. Výpovediam svedkov Q. H. a jeho manželky zodpovedal aj znalecký posudok, z ktorého je zrejmé, že mechanizmus zranenia, aký popisoval poškodený zodpovedá zraneniam, ktoré boli u neho zistené. Výpovediam týchto svedkov nasvedčuje aj výpoveď svedkov S. a M., ktorí potvrdili, že na druhý deň našli na mieste, ktoré označil poškodený ako miesto napadnutia úlomky skla, pričom poškodený popisoval, že obžalovaný mu vykopol predné svetlo.

Neobstojí ani obhajoba obžalovaného v tom smere, že poškodený za páchatel'a označil najprv V. K., ktorý bol otcom obžalovaného. Ako to vyplýva z konfrontácie medzi obžalovaným a poškodeným, poškodený predpokladal, že obžalovaný sa volá po otcovi - teda V. a najprv preto uvádzal toto meno. Toto vyplýva napokon aj z doplnenia trestného oznámenia, čiže ani v tomto smere pochybnosť nevznikla, teda nedošlo k zámene osôb.

Na základe uvedeného si okresný súd správne počínal, keď uznal obžalovaného vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., pretože inému úmyselne ublížil na zdraví, čin spáchal na chránenej osobe, ktorá mala viac ako 60 rokov a na mieste verejnosti prístupnom sa dopustil výtržnosti tým, že napadol iného.

Okresný súd nepochybil ani pri ukladaní trestu, keď za prísnejší zo zbiehajúcich trestných činov bolo možné uložiť trest odňatia slobody na jeden rok až tri roky. Súd určil trest obžalovanému na spodnej hranici zákonom určenej trestnej sadzby, pričom výmer trestu zodpovedá kritériám pre ukládanie trestu zakotveným v § 34 Tr. zák. Vzhľadom na okolnosti prípadu a doterajší život obžalovaného správne okresný súd obžalovanému tento trest odložil na skúšobnú dobu 18 mesiacov. Nepochybil ani pri rozhodovaní o nárokoch na náhradu škody, keď zaviazal obžalovaného k náhrade škody Všeobecnej zdravotnej poisťovni a.s. Bratislava, vo výške 181,14 Eur.

Reagujúc na odvolanie poškodeného je potrebné uviesť, že okresný súd správne odkázal poškodeného Q. H. s jeho nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie, keďže tento si uplatnil škodu za rozbitý reflektor a poškodené spätné zrkadlo, tento nárok však nijakými dokladmi nedoložil. Keďže by v tomto smere bolo potrebné na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania, správne odkázal poškodeného na občianske súdne konanie. Na druhej strane bolo vyčíslené znalcom bolestné, to si však poškodený neuplatnil a keďže nebolo možné ísť nad uplatňovaný nárok zo strany poškodeného, správne prvostupňový súd o tejto škode nerozhodoval.

Vychádzajúc z uvedeného krajský súd preto odvolania obžalovaného a poškodeného zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon ďalší riadny opravný prostriedok nepripúšťa.